

Arrest

nr. 290 729 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ODITO MULENDA
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 13, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2023 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de SPC op 21 februari 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.
Voornaam: F.
Geboortedatum: (...) 1985
Geboorteplaats: --
Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, signaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Italië (ITR....) ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

*“En ce que,
En branche unique ;
S’agissant de l’ordre de quitter le territoire et de la violation de l’article 7 de la loi de 1980 ainsi que de
l’article 8 de la CEDH ;*

*Attendu que la partie adverse notifie au requérant un ordre de quitter le territoire fondé sur le fait « qu’il
n’est pas en possession d’un passeport valable avec visa valable » ;*

Alors que :

*Attendu qu’il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la Loi, relatifs à
l’article 7 de la même Loi, l’obligation de prendre une décision de retour à l’encontre de tout
ressortissant d’un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour
effectif d’un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de
sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales (ci-après la CEDH) (Doc. Parl., 53,
1825/001, p. 17.).*

*Qu’il résulte de ce qui précède que si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l’article 7 de
la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d’un pays tiers se trouvant sur le
territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s’entendre comme s’imposant à elle de
manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire
à lui seul à justifier la délivrance d’un ordre de quitter le territoire sans que d’autres facteurs, notamment
liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également
pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n’est pas dépourvue en la matière d’un
certain pouvoir d’appréciation.*

*Attendu que le requérant a développé en Belgique une vie privée du fait de son implication dans les
milieux associatifs et des relations établies avec plusieurs personnes ;
Que cette vie privée relève de l’article 8 de la CEDH de telle sorte qu’elle aurait dû être analysée avant
de prendre une telle décision.*

*Que la partie adverse n’a pas agi dans le respect du principe de bonne administration en omettant de
prendre en compte sa situation personnelle.*

*Que le devoir de minutie impose à l’administration de veiller, avant d’arrêter une décision, à recueillir
toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en
pleine connaissance de cause. Il requiert en d’autres termes de l’administration qu’elle procède à un
examen complet et particulier des données de l’espèce avant de prendre une décision.*

*Attendu que le Conseil a déjà constaté à de nombreuses reprises des violations de l’obligation de
motivation et de minutie liée à l’article 8 CEDH, en consacrant que dès lors que l’administration a (ou
doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale, il lui appartient d’opérer une analyse aussi
rigoureuse que possible des enjeux en présence et de motiver sa décision en en tenant compte :*

*« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s’est pas livrée, en l’espèce, à un examen aussi
rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir
connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de
l’article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre
2013, n°112 862).*

*Que cette obligation d’une analyse « aussi rigoureuse que possible » a également été rappelée dans
l’arrêt (n°133 656 du 24 novembre 2014).*

*Qu’au vu des informations dont disposait la partie adverse, force est de constater qu’elle a manqué à
son devoir d’analyser de manière « aussi rigoureuse que possible » les enjeux familiaux en présence.*

*Qu’en prenant un ordre de quitter le territoire, la partie adverse a fait une application automatique de ses
pouvoirs de police violant ainsi l’article 7 de la loi de 1980.*

*Qu’en raison de ce qui précède, la partie adverse ne peut ainsi se prévaloir d’une compétence
entièrement liée lorsqu’elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l’article 7 de la Loi.*

Qu'elle a par ailleurs violé l'articles 8 de la CEDH en ne tenant pas compte de la vie privée de ce dernier.

Que la décision querellée devra être annulée de ce fait.

S'agissant du signalement dont il aurait fait l'objet par l'Italie et de la violation des articles 2 à 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Attendu que la partie adverse se limite à signaler que le requérant aurait fait l'objet d'un signalement par l'Italie aux fins de non-admission ;

Qu'elle ne détaille pas cette décision, ni ne joint la décision à laquelle elle fait allusion, laquelle fonde sa motivation ;

Attendu qu'une motivation par référence est admise sous réserve du respect de trois conditions :

« Première condition : le document auquel se réfère l'acte administratif doit être lui-même pourvu d'une motivation adéquate au sens de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991. Deuxième condition : le contenu du document auquel il est fait référence doit être connu du destinataire de l'acte administratif. Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui, ou encore lorsque le contenu du document est reproduit, fût-ce par extraits, ou résumé dans l'acte administratif.

Que si le document auquel l'acte se réfère est inconnu du destinataire, la motivation par référence n'est pas admissible.

Que la connaissance du document auquel l'acte se réfère doit être au moins simultanée à la connaissance de l'acte lui-même. Elle peut être antérieure mais elle ne peut en principe être postérieure [...].

Qu'un objectif essentiel de la loi est, en effet, d'informer l'administré sur les motifs de l'acte en vue de lui permettre d'examiner en connaissance de cause l'opportunité d'introduire un recours.

Enfin, troisième et dernière condition : il doit apparaître sans conteste et sans ambiguïté que l'auteur de l'acte administratif, exerçant son pouvoir d'appréciation, a fait sienne la position adoptée dans le document auquel il se réfère » (X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs : Questions d'actualités », in La motivation formelle des actes administratifs, Bruxelles, La Bibliothèque de Droit Administratif, Ed. La Charte, 2005, p. 44-45, n°50). Concernant la première condition, le Conseil d'Etat a jugé, à plusieurs reprises, que l'avis ou le document auquel se réfère l'autorité administrative doit répondre aux exigences de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, en ce sens que ledit avis ou document doit être suffisamment et adéquatement motivé (en ce sens, notamment : C.E., arrêt n° 99.353 du 2 octobre 2001 ; C.E., arrêt n° 174.443 du 13 septembre 2007 ; C.E., arrêt n° 194.672 du 26 juin 2009 ; C.E., arrêt n° 228.829 du 21 octobre 2014 ; C.E., n° 230.579 du 19 mars 2015 ; C.E., arrêt n° 235.212 du 23 juin 2016 ; C.E., arrêt n° 235.763 du 15 septembre 2016 ; C.E., arrêt n° 237.643 du 14 mars 2017 ; C.E., arrêt n° 239.682 du 27 octobre 2017)

Qu'il a également été décidé à plusieurs reprises que le contenu du document auquel il est fait référence doit être connu du destinataire de l'acte administratif. Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui, ou encore lorsque le contenu du document est reproduit, fût-ce par extraits, ou résumé dans l'acte administratif.

Attendu que la partie adverse se limite à faire référence au fait qu'il y aurait une décision de signalement aux fins de non-admission en son encontre dans le mépris total des règles relatives à la motivation formelle des actes administratifs,

Qu'elle recourt à une motivation par référence sans en respecter les conditions ;

Qu'une telle motivation ne peut être admise car prise en violation des articles 2 à 3 de la loi du 29.07.1991 relative la motivation formelle des actes administratifs et du principe de bonne administration."

Verzoekers betoog valt uiteen in twee onderdelen.

2.1. In een eerste middelonderdeel gaat de verzoeker in op de vaststelling, in de bestreden akte, dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel. De verzoeker voert hieromtrent de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing vermeldt onder meer artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als haar wettelijke grondslag.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In de bestreden akte wordt omtrent de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

(...)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verzoeker betwist vooreerst niet dat hij langer in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, dit zijn *in casu* een geldig paspoort en een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In principe was de gemachtigde, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dan ook verplicht om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” worden afgegeven. Enkel wanneer “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in het geding zijn, kan hiervan worden afgeweken.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde een automatische toepassing heeft gemaakt van de principiële verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van een zogenaamde gebonden bevoegdheid, vervat in artikel 7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de gemachtigde blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk heeft geverifieerd of er een schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM aan de orde is. De gemachtigde besluit dat dit niet het geval is nu de verzoeker tijdens het uitoefenen van zijn hoorrecht verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en hij evenmin verklaarde medische problemen te hebben. Hieruit blijkt reeds dat de bestreden beslissing geen automatische toepassing betreft van de principiële verplichting, vervat in artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en dat de genomen beslissing evenmin kadert in een bevoegdheid die door het bestuur als een strikt gebonden bevoegdheid zou zijn opgevat. De verzoeker dwaalt waar hij stelt dat zijn persoonlijke situatie geheel niet in rekening werd genomen.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder geen afweging heeft gemaakt omtrent zijn privéleven in België dat zou blijken uit zijn betrokkenheid bij verenigingen en de aangegane relaties met verschillende personen, wijst de Raad erop dat de belangenafweging *in casu*, gelet op de principiële verplichting om in de niet-betwiste feitelijke omstandigheden van de zaak een bevel om het grondgebied af te geven (zie *supra*), enkel de “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” betreft. De verzoeker beroept zich in zijn enig middel op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezins- en/of privéleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het is aan diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM om aan te tonen dat hij daadwerkelijk een privé- en/of familie- en gezinsleven heeft uitgebouwd dat van die aard is dat het valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker beroept zich in het kader van de voorliggende betwisting op een privéleven in België. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de voorliggende zaak moet worden aangenomen dat de situatie van de verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. Het blijkt immers niet dat de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing ooit over een

verblijfsrecht heeft beschikt dat hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in België in staat stelde.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu wordt niet concreet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Met zijn vage betoog maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat de banden die hij in en met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en wel op die wijze dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. De verzoeker toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (*cf.* RvS 28 augustus 2008, nr. 3.291(c)). Aangezien de verzoeker zich beperkt tot de uiterst vage bemerkingen dat hij “betrokken” is bij “verenigingen” en dat hij “relaties” met verschillende personen heeft opgebouwd, zonder enige verdere toelichting, heeft hij niet concreet aangetoond dat zijn privéleven daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven aantoonde.

Aangezien de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in België daadwerkelijk een privéleven heeft ontplooid dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en waar hij voor het overige geen gewag maakt van andere meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, toont de verzoeker evenmin aan dat de gemachtigde enig relevant gegeven inzake de hogere verdragsrechtelijke normen ten onrechte niet in overweging heeft genomen bij de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klemt *in casu* des te meer nu de verzoeker vlak voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en hij weigerde te antwoorden op de vragen hoe lang hij reeds in België verblijft en waarom hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

De verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval specifieke elementen inzake de hogere verdragsrechtelijke normen aan de orde zijn die ten onrechte niet in rekening werden genomen en die alsnog afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststelling dat hij thans illegaal op het grondgebied verblijft zodat hem met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve evenmin aangetoond.

2.2. In het tweede middelonderdeel gaat de verzoeker in op de vaststelling dat hij door Italië *ter fine* van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem (het SIS). De

verzoeker beroept zich in dit kader op een schending van de formele motiveringsplicht zoals onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de bestreden akte wordt in tweede instantie toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”

Met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet wordt verder als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd door Italië (ITR...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.”

De facto wijst de gemachtigde aldus op het feitelijk gegeven dat verzoeker SIS geseind staat door Italië onder nummer ITR[...]. Dit houdt in principe reeds een afdoende motivering in om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde ook de signalerende lidstaat verduidelijkt en het nummer van de seining weergeeft, werd de verzoeker ook op afdoende wijze in staat gesteld om hierover een concrete betwisting naar voor te brengen in zijn beroep bij de Raad. De verzoeker doet dit echter niet. De Raad wijst erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar de verzoeker op uitvoerige wijze de rechtstheorie over de motivering door verwijzing toelicht, merkt de Raad op dat het motief omtrent de SIS seining door Italië, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geen motivering door verwijzing inhoudt. De gemachtigde beperkt zich immers tot de loutere vaststelling dat de verzoeker door Italië *ter fine* van weigering van toegang onder een welbepaald nummer staat gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen omwille van één van de twee voorziene redenen: “*hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de*

binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.” De gemachtigde stelt enkel een feitelijke situatie vast en verwijst niet naar één of ander stuk waar een verdere toelichting in zou moeten worden teruggevonden.

De verzoeker toont niet aan dat de geboden motivering hem niet zou toelaten om met kennis van zaken zijn rechtsmiddel aan te wenden.

Een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° en 5°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat bijgevolg, mede gelet op hetgeen werd gesteld onder punt 2.1., om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar en motivering omtrent artikel 7, eerste lid, 5° overtoollig en kan de verzoeker hoe dan ook geen concreet belang doen gelden bij zijn kritiek dat inzake de SIS seining door Italië niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE